

Pozsgai Katalin

Az összegyűrt angyal

Az életünk során történt események nagy része lassanként a feledés homályába merül, ám néhány közülük kitörölhetetlenül elménkbe vésődik...

Első osztályos, madárcsontú kislány voltam, tele tündérfényesen merész álmokkal, s körbe bátyázva egy nagyszerű család végtelen szeretetével. Édesapám emléke már akkor is halovány volt. A vasútnál dolgozott, és egy szerencsétlen baleset áldozata lett. Csak egy simogató érzés maradt utána, amit valaha az ölébe kucorodva éltem át.

Édesanyám egyedül nevelt engem és négy testvéremet, de közel éltek a nagyszülők, nagybácsik, nagynénik, akik mindenben támogattak minket.

Anyukám varrónőként dolgozott a ruhagyárban, s a tragédia után esténként különmunkát is vállalt. A környékbeli asszonyoknak varrt ruhát, szoknyát, blúzt. Nem egyszer hallottam hajnaltájt zakatolni a lábbal hajtható öreg varrógépet. Szorgos kezének köszönhetően továbbra is került meleg étel az asztalra, vasárnaponként még hús is.

Mint mindig, abban az évben is gyermeki rajongással vártam a karácsonyt. Fenyőfánk igaz, nem volt soha, de nagyapám minden évben hozott nekünk néhány fenyőágot az erdőből, amit mi – a kicsik – hatalmas lelkesedéssel öltöztettünk ünneplőbe.

Az iskolában is lázas készülődés vette kezdetét. Karácsonyi verseket, dalokat tanultunk, díszítettük az osztálytermet.

A tanító néni december elején egy szokatlan ötlettel állt elő. Megkérdezte tőlünk, mit szólnánk hozzá, ha idén minden gyerek megajándékozná az osztályból azt a gyereket, aki a leginkább rászorul. Csak valami aprócska dologgal, hogy neki is szebb legyen az ünnep.

Lelkesen fogadtuk az ötletet, s mi magunk döntöttük el, ki legyen a megajándékozott. Egy kis darab papírra ráírtuk annak a nevét, akire gondoltunk, s titoktartást fogadva a tanító néninek adtuk. Akinek a neve legtöbb papírlapon szerepel, az fogja megkapni mindenkitől az ajándékot. Én Erzsike nevét írtam fel, mert szegény mindig ugyanabban a kikönyökölt, kopott kardigánban járt, s téli cipője sem volt. Valószínűleg fázhatót otthon, mert gyakran az volt az első mondata, amikor belépett a tanterembe, hogy „De jó meleg van itt!”

Otthon boldogan újságoltam a hírt, s tanácsot kértem a testvéreimtől, mit is adjak. Zsebpénzem nem volt, ezért valami saját készítésű ajándékon gondolkodtam. Édesanyám azt javasolta, hogy készítsek egy olyan angyalkát, amit nagymamámnak csináltam születésnapjára.

Óriási odaadással készítettem a karácsonyi angyalkát Erzsikének, s biztos voltam benne, hogy végtelenül fog neki örülni. Csomagolópapírból vágtam, hajtogattam, majd az egészet halványrózsaszínre festettem. A szárnyaira pihe-puha tollat ragasztottam, amit a párnámból húztam ki. A nővérem szerzett valahonnan világoskék csillogós papírt, amiből apró virágokat vágtam ki, s ráragasztgattam az angyalka ruhájára. Legvégül egy kis fonalat fűztem a glóriájába, hogy Erzsike fel tudja majd akasztani a fára, bár koránt sem voltam biztos benne, hogy lesz-e egyáltalán karácsonyfájuk.

Sokkal szebb lett, mint amit nagymamának készítettem, s végtelen szeretet töltötte el naiv gyermeki szívemet, hogy örömet fogok okozni valakinek.

A téli szünet előtti utolsó tanítási napot már roppant izgatottan vártam. Nagymamám a pici pénzét összekuporgatva vett a piacon mákot, és süített Erzsikének egy egész rúd mákos kalácsot, amit tiszta konyharuhába csomagolva egy kosárba tett. Az angyalkát nem mertem az iskolatáskámba rakni, féltem, hogy összegyűrődik, így a kosár tetejére helyeztem, s óvatosan betakartam, senki meg ne lássa.

Az utolsó óra maga az ünnepség volt. Annyira izgultam, hogy énekelni is alig tudtam már. Sokszor Erzsikére pillantottam titokban, s lelki szemeim előtt láttam is, mennyire örül az én gyönyörű angyalkámnak.

Aztán elérkezett a várva várt pillanat. Az angyalt óvatosan a kezembe vettem, és a hátam mögé rejtettem. Szemem megtelt csodálatosan fénylő csillagokkal, úgy, mint az osztályterem, ahova a téli hófellegek mögül előkacsintó napsugár is kíváncsian besettenkedett. A tanító néni mindenkinek boldog karácsonyt kívánt, majd felolvasta azt a nevet, aki a legtöbb szavazatot kapta, és akit most mindenki ajándékkal fog elhalmozni.

Felolvasta.

Nem az Erzsike neve hangzott el...

Hanem az enyém...

Mindenki örült és tapsolt, csak én álltam ott sóbálvánnyá merevedve. Nem tudtam, hogy az osztálytársaim között én vagyok az, aki minderre rászorul.

A szívem legnagyobb szeretetével készített angyalt összegyűrtem a tenyeremben, majd észrevétlenül a köpenyem zsebébe csúsztottam. Amire eddig annyira büszke voltam, azt most végtelenül szégyelltem.

Hazafelé menet az összes csillag kipotyogott a szememből úgy, mint az összegyűrt angyalka ruhájáról a csillogó virágok.

Otthon kitettem a finomságokat az asztalra, köztük a nagymamám által sült mákos kalácsot is. A testvéreim boldogan faltak fel mindent, csak nekem és anyukámnak nem ment le egyetlen falat sem a torkunkon.

Jó pár évvel később édesanyámtól visszakaptam az összegyűrt angyalkát. Megtalálta akkor a köpenyem zsebében és nem volt szíve kidobni. Kicsit átvasalta, kiegyenesítgette, őrizgette, s most, hogy már én is anya lettem, visszaadta.

Itt forgatom a kezemben, tolulnak az emlékek megállíthatatlanul.

Aztán némi töprengés után oda rakom, ahová ez a kis meggyötört angyal egy emberöltő óta vágyakozik.

Az én karácsonyfám legfelső ágára.